

Potom vše zvažovat v nitru. Uvedu příklad – proč se dnes vede tolik válek? Proč se to stalo? A pak se modlit. Ticho, úvaha, modlitba. Pouze takto můžeme pochopit znamení doby, to, co nám chce Ježíš sdělit.

Poznávat znamení časů není výsadou kulturní elity. Ježíš nás nevybízí: Pohledte, jak se chovají akademici, učenci a intelektuálové. Ježíš mluví k rolníkům, kteří ve své prostotě umí oddělit pšenici od koukolu.

Časy se mění a také my, křesťané, se neustále máme měnit. Musíme pevně setrvat ve víře v Ježíše Krista, v pravdě evangelia, avšak naše postoje musí stále být v pohybu v souladu se znamením časů. Jsme svobodní. Jsme svobodní díky daru svobody, kterým nás Ježíš Kristus obdaroval. Naši prací má být pohled do nitra a rozlišování vlastních pocitů a myšlenek. A také pohled na to, co se děje venku, a rozlišování znamení doby. V tichu, úvaze a modlitbě.

papež František 23. 10. 2015

Nemějme strach, Ježíš po nás žádá jenom věrnost a trpělivost. Věrnost jako Daniel, který byl věrný svému Bohu a klaněl se mu až do konce. A trpělivost, protože „ani vlas se nám z hlavy neztratí“. Takový je Pánův příslib. Prospěje nám přemýšlet tento týden o této všeobecné apostazi. A ptejme se: „Uctívám Pána? Ctím Pána Ježíše Krista anebo jen tak půl napůl a přitom si zahrávám s vládcem tohoto světa? Klanět se až do konce, s důvěrou a věrně: to je milost, o kterou máme prosit tento týden.“

papež František 28. 11. 2013

Křesťan umí čekat Pána v každém okamžiku, ale doufá v Pána na konci časů. Je mužem a ženou okamžiku i času, modlitby, rozlišování i naděje. Kéž nám Pán daruje milost putovat moudře, což je také Jeho dar. Moudrost nás totiž v daném okamžiku vede k modlitbě a rozlišování. A v čase, který je poslem Božím, kéž je nám dáno žít naději.

papež František 26. 11. 2013

Další texty v týdnu

Po: 1Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64;
Lk 18,35-43

Út: 2Mak 6,18-31; Lk 19,1-10

St: 2Mak 7,1.20-31; Lk 19,11-28

Čt: 1Mak 2,15-29; Lk 19,41-44

Pá: 1Mak 4,36-37.52-59; Lk 19,45-48

So: 1Mak 6,1-18; Lk 20,27-40

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Jeroným Horák – Ježíš v evangeliu podle Marka; Meinrad Limbeck – Evangelium podle Marka – Malý stuttgartský komentář; Giorgio Zevini, Pier Giordano Cabra – Lectio divina 6; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

33. neděle v mezidobí – cyklus B

15. listopadu 2015

Ježíš řekl svým učedníkům: ²⁴„V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, ²⁵hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. ²⁶A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. ²⁷Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. ²⁸Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mizou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. ²⁹Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. ³⁰Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. ³¹Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. ³²O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Mk 13,24-32

Úvod k meditaci

Křesťan neočekává konec světa, ale příchod Pána. Neočekává nějakou kosmickou katastrofu, nýbrž obnovu všeho. Neobává se propasti nicotnosti, ale doufá v plnost života. Křesťan *už nyní má*, po čem touží, ale *dosud to nevlastní* v plné míře. Svědčí o blažené naději a obdržel závdavek nekonečného zaslíbení. Šíří kolem sebe radost, a přitom se zříká celé řady radostí, které nabízí tento svět, a ani náhodou se mu nevyhýbá utrpení...

Výklad biblického textu

Kontext: Mezi kapitolami o veřejném Ježíšově působení (Mk 1-12) a těmi, které vypovídají o jeho utrpení, smrti a vzkříšení (Mk 14-16), se nachází tzv. eschatologická řeč (Mk 13). Tato řeč společně s řečí v podobenstvích (Mk 4) jsou jedinými delšími Ježíšovými proslavy podle svědectví tohoto evangelia.

Závěr dějin je spojen s otrěsem všeho toho, co doposud bylo pevné a stabilní, a s příchodem Syna člověka v jeho slávě. Tato událost je mimočasová a Boží zjevení nás neinformuje o historickém konci světa. Evangelium nám nedává vědecký popis kosmických katastrof, nýbrž obrazné vyjádření náboženského poselství. Líčení událostí si vypůjčilo slovník z apokalyps Starého zákona.

v. 24: V těch dnech – Marek nepoužívá svého oblíbeného výrazu *ihned*, který se v jeho evangeliu vyskytuje dvačtyřicetkrát, ale *v těch dnech*, což může znamenat dlouhé časové mezidobí.

po velkém soužení – To jsou dny Ježíšovy smrti a zničení Jeruzaléma.

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:

Dan 12,1-3

2. čtení:

Žid 10,11-14.18

Evangelium:

Mk 13,24-32

Srovnání:

Mt 24,29-31;

Lk 21,25-28;

Iz 13,10; Jl 2,10;

Zj 6,12-13;

Dan 7,13-14;

Dt 30,4;

Zach 2,10;

Mt 24,32-36;

Lk 21,29-33;

Mk 9,1; Sk 1,7

v. 24 a 25: Slunce a měsíc umožňují měření času. Hvězdy jsou k sobě navzájem nehybně přidružené. Jeví se tedy jako symbol řádu a stálosti. Člověk, který putuje pouští nebo se plaví po moři, se podle nich může orientovat. Zachvění tohoto hvězdného světa, který symbolizuje řád a stálost, dává najevo, že nynější poměry nemají věčné trvání. Člověk s nimi tedy nemůže neomezeně počítat a zároveň je nesmí pokládat za jediný jednoznačný orientační bod. Zatmění slunce a měsíce, padání hvězd a zachvění kosmu jsou obrazy, které nelze chápat doslovným způsobem, nýbrž je třeba je interpretovat symbolicky.

v. 26: Tehdy uvidí – Nebude to něco skrytého, ale dobře viditelného. Posledním slovem k veškerým lidským dějinám a ke všem jejich událostem je příchod Syna člověka v Boží slávě. On, který prošel cestou utrpení a smrti, se stane viditelným všem lidem ve svém pravém postavení.

v. 28: Poučte se z přirovnání o fíkovníku! – Je to strom, který má plody jako první i poslední. Vyrůstají přímo z kmene, bez květů, a zůstávají na rostlině celý rok. Kdo hledá, najde vždycky alespoň jeden. Neplodný fíkovník představuje nás, naopak plodným fíkovníkem je kříž.

Pomocí tohoto obrazu Ježíš učí své učedníky, že z toho, co je viditelné, je možné s jistotou rozeznat, jak blízko je to, co je ještě neviditelné. Křesťan má tedy žít s otevřenými očima. Nemá se nechat rozptylovat a pouze si zaslepeně užívat života, nýbrž má s bdělým zrakem sledovat znamení příchodu Boha. Blížkost Pánova příchodu je aktuální pro všechny generace. Toto platí jak pro generaci Ježíšových učedníků, tak také pro každou generaci čtenářů evangelia. Každý člověk má totiž pro očekávání Pánova příchodu k dispozici pouze čas svého pozemského života.

v. 32: Okamžik příchodu a plnosti Božího království je zapsán pouze v myslí Boží a v jeho plánu spásy. Je tedy naprosto zbytečné snažit se navrhovat horoskopy a znepokojovat se hypotézami fantazie. Věřící člověk má intenzivně a s vyrovnaností žít přítomný okamžik a při tom mít upřenou pozornost na znamení času. Má se nechat vést Ježíšovým slovem, které má trvalou platnost a závaznost.

K tématu

Drazí bratři a sestry,

vstoupili jsme do posledních dvou týdnů liturgického roku. Děkujeme Pánu, který nám opět umožnil vykonat tuto starobylou a stále novou pouť víry ve velké duchovní rodině církve! Je to nedocenitelný dar, který nám dovoluje prožívat v dějinách tajemství Krista, přijímat sémě Božího Slova v brázdách našeho osobního i kolektivního bytí, sémě věčnosti, které tento svět zevnitř proměňuje a otevírá jej pro nebeské království. V rámci nedělního liturgického čtení nás provázelo evangelium svatého Marka, který dnes prezentuje část Ježíšovy promluvy o konci časů. V této promluvě je jedna věta, kteráaráží svou shrnující jasností: „*Nebe i země pomínou, ale má slova nepomínou*“ (Mk 13,31). Zastavme se chvíli u tohoto Kristova proctví.

Obrat „nebe i země“, který se v Bibli často vyskytuje, odkazuje na celý svět, na veškerý kosmos. Ježíš prohlašuje, že to všechno má „pomínout“. Nejenom země, ale také

nebe, jež je zde pojato právě v kosmickém smyslu, nikoli jako synonymum Boha. Písmo svaté nezná dvojakost. Celé stvoření je poznamenáno konečností, včetně elementů, které byly v antických mytologiích zbožšťovány. Neexistuje žádné směřování stvoření a Stvořitele, nýbrž zřetelný rozdíl. Tímto jasným rozlišením Ježíš prohlašuje, že jeho slova „nepomínou“, tzn. že jsou na straně Boha, a proto jsou věčná. Přestože jsou pronesena v konkrétnosti své pozemské existence, jde zajisté o slova prorocká, jak praví Ježíš na jiném místě, když se obrací k Otci: „*Slova, která jsi dal mně, dal jsem jim*“ (Jan 17,8). Ve slavném podobenství se Kristus přirovnává k rozséváči a vysvětluje, že semeno je Slovo (srov. Mk 4,14): ti, kteří mu naslouchají, přijmou ho a přinesou plody (srov. Mk 4,20) mají podíl na Božím království, tj. žijí pod jeho vládou, zůstávají ve světě, ale nejsou ze světa; nesou v sobě zárodek věčnosti, princip transformace, který se projevuje již nyní dobrým životem oduševňovaným láskou a který nakonec přinese zmrtvýchvstání těla. Taková je moc Kristova Slova.

Drazí přátelé, Panna Maria je viditelným znamením této pravdy. Její srdce bylo „dobrou půdou“, která s naprostou ochotou přijala Boží Slovo, takže celé její bytí, transformované podle obrazu Syna, bylo s tělem i duší uvedeno do věčnosti a předjímá tak věčné povolání každé lidské bytosti. V modlitbě nyní přijmeme za svou její odpověď andělovi: „*Ať se mi stane podle tvého slova*“ (Lk 1,38), abychom následováním Krista na cestě kříže mohli také my dosáhnout slávy vzkříšení.

Benedikt XVI. 15.11. 2009

Konec světa

Když hovoříme o konci světa na základě představy, kterou máme nyní o času, ihned myslíme na absolutní konec, po němž už bude následovat jen věčnost (podle přesvědčení některých případně nicota). Avšak Bible uvažuje spíše v relativních a historických kategoriích než v kategoriích absolutních a metafyzických. Když tedy hovoří o konci světa, velmi často tím myslí konkrétní, fakticky existující svět, který je znám určité skupině lidí: *jejich* svět. Jedná se zkrátka spíše o konec *určitého* světa než o konec světa obecně, i když tyto dvě perspektivy se občas prolínají.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Doba dělá to, co musí – mění se. Křesťané mají dělat to, co žádá Kristus – hodnotit dobu a měnit se s ní, avšak zůstávat pevní v pravdě evangelia. Poklidný konformismus není přípustný, protože ve skutečnosti člověka znehybňuje. (...)

Máme svobodu posuzovat, co se děje mimo nás. Avšak abychom mohli posuzovat, musíme toto vnější dění nejprve dobře poznat. Jak je možné uskutečnit to, co církev nazývá „poznáváním znamení doby“? Časy se mění a křesťanské moudrosti je vlastní, aby tyto změny rozpoznala, rozpoznala různé doby a jejich znamení. Poznala význam té či oné věci. A dělala to beze strachu, ve svobodě.

Obvykle se do takového pracného rozlišování nepouštíme, protože se přizpůsobíme. Uspokojíme se tím, co „se řeklo, co se ví, co si lidé přečetli“, a jsme v klidu. Kde však je pravda? Jaké poselství mi Pán chce dát tímto znamením doby? Jestliže chceme porozumět znamení doby, je především nezbytné se ztišit, tiše stát a pozorovat.